

'The African Express' is een uitgave van 'Gateway to Africa', in samenwerking met ConceptT.

A mountain pass too far

Koud was het afgelopen nacht; ruim onder het vriespunt, zodat besloten werd dat het verzamelen 's ochtends in i.p.v. naast de bus plaatsvond. Aldaar werden ervaringen uitgewisseld. Niet iedereen bleek even vernuftig te zijn geweest. Reint hoorde nu pas dat er extra dekens waren en Marc Draak hoorde verbijsterd aan hoe reisgenoten hem klappertandend meedeelden dat ieder chalet een elektrisch kachelkje had, een must hier in de Drakensbergen. Hoe anders was het geweest aan het warme strand van Durban die dag ervoor. Zelfs Werner had vandaag geen korte broek aan.

De gebruikelijke buddy check werd gevolgd door een paspoort check. We zouden immers de grens over naar Lesotho en iedereen leek vastbesloten de stempeltjesverzameling in het reisdocument met vier te verrijken. 'Koud' onderweg kwam enfant terrible Hans 'Gino' beschaamd voorin de bus melden dat hij zijn paspoort 'toch niet' bij zich had. Omkeren dus. Door de hele toestand had iedereen het weer een beetje warm gekregen en gingen we dan toch eindelijk op weg naar Lesotho, 'het dak van Afrika'.

Gids Jan vertelde honderduit over de geschiedenis in dit deel van Zuid-Afrika, met uitgebreide aandacht voor Shaka Zulu en zijn volk, en de Grote Trek. En ook hoe een deel van dit volk zich afsplitste, om zich te vestigen in Lesotho (het land van de Sotho) dat vroeger ook Basutoland werd genoemd (Basuto = mensen van de Sotho). Thans wonen hier naar schatting 2 miljoen mensen, die voornamelijk een zelfvoorzienend agrarisch bestaan leiden in dit hooggelegen land met bergen boven de 3000 meter. De gemiddelde levensverwachting van 36 jaar geeft aan dat dit land naast de armoede ook te lijden heeft van HIV/AIDS.

De grensformaliteiten bij Caledons Poort verliepen voor Afrikaanse begrippen tamelijk vlotjes. Bij het invullen van de formulieren werd door de studenten dan ook fors afgekeken. Je kunt duidelijk merken dat ze hierin de nodige vaardigheid hebben ontwikkeld. Wij, begeleiders, zagen dit deze keer maar door de vingers. Bij het checkpoint werd Rick direct uit de groep gehaald en moest hij zich verantwoorden voor zijn criminele krullebol die opvallende gelijkenissen vertoonde met een personage uit de database. Het was dat hij in goed gezelschap was, anders had hij de tocht waarschijnlijk niet mogen voortzetten. Met gepaste trots werden de

verworven stempels bestudeerd en reden we het koninkrijkje binnen. Na amper een kilometer moest de bus stoppen bij een politiecontrole. Politie mensen kwamen de bus in, en we brachten ons al in gereedheid om onze bagage open te maken. Maar wat bleek: men wilde wel eens graag een bus van binnen zien, want zo vaak kwam zo'n voertuig hier niet langs. En zeker niet een die versierd was met Holland vlaggetjes en oranje ballonnen. Met een grote glimlach wenste men ons vanonder een ijsmuts echter een goede reis toe, en verwonderd reden we verder. We lachten om een bordje met de tekst 'AFRI-SKI' dat wees in de richting van in de verte opdoemende besneeuwde bergtoppen. We hadden onze blauwe APPM mutsen mee, dus wat kon ons nou gebeuren...

Als koninklijk konvooi reden we slingerend geleidelijk omhoog. Wuivend als ware royalties beantwoordden we de uitbundige reacties van mensen en met name kinderen langs de weg. Bij de grenspost hadden we al een man op een ezel een sluiproute zien nemen. Dit vervoermiddel bleek hier, evenals de Lesotho pony, zeer populair. En de zolangzamerhand befaamde ossenwagens waren, achteraf gezien, een heldere voorbode van moeilijk begaanbare "mountain passes" (murmel, murmel)...

Door al dat vee op de weg moest de bus af en toe flink in de ankers. Buddy ging al snel voorin de bus zitten wegens opkruipend maagzuur. Bovendien had hij daar goed zicht op een tafereel waarbij een herder met gevaar voor eigen leven op de weg sprong voor het redden van zijn koe.

De indrukwekkend hoge bergen met sneeuw op de top kwamen nader en nader. En de eindbestemming van onze excursie, de Katse dam, lag toch echt aan de andere zijde van de bergketen. Een slagboom met man in hut markeerde het begin van de pas.

Nu ging het vlug steil omhoog en kon de bus niet harder dan een magere 25 km per uur. De uitzichten werden mooier en mooier en de sneeuw kwam nader en nader. Een enkel voertuig kwam ons tegemoet; het aantal rotsblokken op de weg nam snel toe in omvang en grootte, alsook de sneeuwresten en ijspegels langs de rotswanden. Maar de zon scheen, de lucht was strakblauw en het humeur opperbest. WE hadden het maar weer getroffen vandaag...

Vlak onder de top knipperde een tegenligger driftig met de lichten. Chauffeur Jan stopte plichtmatig. Het bleef even stil in de bus. Jan's boodschap kwam hard aan: de volgende 'mountain pass' was al enkele dagen gesloten, en een realistisch route-alternatief was niet voor handen. Verslagen en vol ongelooft stapten we uit het voertuig: mobieltjes en camera's maakten overuren. En sommigen konden zich niet beheersen, en wilden een sneeuwballengevecht beginnen. We hadden duidelijk tijd nodig om de teleurstelling te verwerken dat we vandaag vanwege sneeuwval onze reisbestemming niet zouden kunnen bereiken. Wie had dat voorafgaand aan de studiereis kunnen voorspellen...

Ons 'turning point' was echter een stuk eenvoudiger dan het keren van de bus. De weg was daar duidelijk niet voor ingericht, en de afgrond boezemde toch wel enig ontzag in. Maar de stuurmanskunsten van Jan bleken onovertroffen.

Serius als deze groep is, werd de terugreis ten vollen benut. De projectcommissarissen Arjan, HG en Jasper discussieerden met Pieter over de wijze waarop de ontbrekende project informatie het beste zou kunnen worden verzameld, en Reint en Mathew namen het initiatief voor een EK-pool, zodat ook de rest van de groep een nuttige tijdsbesteding had.

Heel verrassend bleken Duitsland (6 mahl), Italië en Nederland veelvuldig favoriet te zijn. Even dreigden de 'Duitsland-voorspellers' de bus uit te worden gezet, maar de aandacht daarvoor werd afgeleid door Clarens. Niet Seedorf, maar het plaatsje waar we de dunch/liner zouden gebruiken!

De deelnemers kregen eerst nog een uurtje vrijaf om het plaatsje te verkennen, maar de supervisors moesten alweer aan de slag om evaluatieresultaten voor deze dag vast te stellen. De enige plek waar we dat rustig konden doen was een terrasje, waar ons spontaan twee 'Berghout's' werden aangeboden. Na ruim 10 dagen leek het ons wel verstandig om eens na te denken over evaluatiecriteria voor de beoordeling. En daar slaagden we gestimuleerd door het goudgele nat natuurlijk voortreffelijk in. Daarom werden tevens de ingrediënten voor het dagverslag nog even uitgebreid doorgenomen, en keken we terug op de reis tot nu toe.

Met tevredenheid stelden we vast dat iedereen tot nu toe zijn bijdrage levert aan het welslagen van deze fantastische reis en aan de inhoud van de studieprojecten. Ook functioneert de groep op sociaal vlak uitstekend, en is er veel initiatief getuige de 'foto-van-de-dag'-commissie, de 'desinteresse'-commissie en de EK-pool-commissie. We vertrekken telkens uitstekend op tijd vanwege de scherpe sociale controle. Ook het buddy check systeem werkt uitstekend, al genereert het af en toe wel tunnelvisie waardoor laptops en ander materiaal in hotels en restaurants achterblijft...

Nog een ruime week tegoed van een studiereis waarvan ook wij begeleiders bijzonder veel leren en genieten.